

Oyun: Sezar ile Kleopatra

Yazan: Bernard Shaw

OYUNCU

Selam size, küçük adanın garip sakinleri, susun da beni dinleyin. O bomboş hükümet bültenlerini ezberleyip kafalarının çocukça saflığını koruyan siz erkekler, kulak verin bana. Süslenip püflenerek erkeklerin aklını çelen ama kendi aklından geçenleri açığa vurmayan, erkekleri güçlü efendiler olduklarına inandırıp, içinizden, ne kafasız çocuklar olduklarını iyi biliriz, diyen siz kadınlar, sözlerimi yabana atmayın. Şu şahin başıma bakın da Rab olduğumu anlayın, bir zamanlar Mısır'ın güçlü tanrısı Rab. Huzurumda ne diz çökebilir, ne de secdeye varabilirsiniz. Orada, tıkiş sıralarda kımıldamanız bile zor. Birbirinizin önünü kapatmaktan başka bir şey gelmez elinizden. Zaten herhangi bir harekete geçebilmeniz için başkalarının öncülük etmesi gerekir. Herkesin yapmadığı şeyi yapmak, işte bunu asla göze alamazsınız. Sizden bana tapmanızı değil, sesinizi kısmanızı istiyorum. Ne erkekleriniz konuşsun, ne de kadınlarınız öksürsün. Çünkü sizi iki bin yıl öncesine çağırmaya geldim. Sizden önce kimler geldi, kimler geçti. Güneşin doğup battığını, ayın biçimden biçime girdiğini sizden başka budalalar da gördü. Siz de onlar gibisiniz, ama onlar kadar büyük değilsiniz. Halkımın yaptığı piramitler bugün hala ayakta duruyor. Oysa sizin köleler gibi yığıdığınız, adına da imparatorluk dediğiniz toprak yığınları, üstlerine kendi oğullarımızın toz toprak olan cesetlerini de katsanız, rüzgarla dört bir yana savruluyor. Dinleyin beni, ite kaka okutulanlar. Nasıl bir eski bir de yeni İngiltere varsa, siz nasıl ikisi arasında bocalayıp duruyorsanız, bana tapıldığı günlerde bir eski bir de yeni Roma vardı. Bir de ikisi arasında bocalayan adamlar. Eski Roma yoksul, küçük, açgözlü, yırtıcı ve belalıydı. Gel gelelim akıllı kıt, işi kolay olduğu için ne istediğini bilir, kendi işini kendi görürdü. Tanrılar acıdı Roma'ya, elinden tuttular, güçlendirdiler, korudular. Çünkü tanrılar küçüklerle sabır gösterirler. Ama eski Roma tanrıların bu lütfundan şımardı. Şu bizim küçüklüğümüzde iş yok, dedi. Bu gidişle ne zengin, ne de büyük Roma oluruz. Büyüme, zenginleşme mi istiyorsun? Yoksulları soyup soğana çevireceksin, zayıfları geberteceksin. Böylece kendi yoksullarını soyup bu zanaatta ustalaşırlar. Bu soygunculuğu kitabına uydurmasını da öğrendiler. Kendi yoksullarının cıçığını çıkarınca sıra başka ülkelerin yoksullarına geldi. O ülkeleri de Roma'ya katıverince yeni Roma doğdu. Kocaman, varlıklı, görkemli. Ben Ra, için için gülüyordum. Romalıların sömürgeleri bütün dünyaya yayılmış, ama kafaları eskisi gibi ufacak kalmıştı...

Romalılar eski Roma ile yenisi arasında kalakalmışken içlerinden büyük bir asker çıktı, büyük Pompeius. Pompeius yalnızca askerlerin büyük adam sayıldığı eski Roma'yı benimsedi. Tanrılarsa, akıllı bir adamın istediği yere gelebileceği yeni Roma'yı tuttular. Pompeius'ın arkadaşı Julius Sezar tanrılardan yanaydı. Çünkü Roma'nın, eski küçük Romalıların başa çıkamayacağı kadar geliştiğini fark etmişti. Bu Sezar yaman hatip, yaman politikacıydı. Adamları dil dökerek ve altın saçarak salın alırdı. Tıpkı sizin şimdi satın alduğunuz gibi. Ama sözlerle ve altınlarla yetinmeyip savaşlarda ün salmaya da özendiklerinde Sezar artık orta yaşlıydı. Gel gelelim o işe de bulaştı. Kendi refahları için didinirken Sezar'a karşı çıkanlar, kan döken bir fatih olunca karşısında eğildiler. Siz ölümlüler böylesiniz işte, huyunuz kurusun.